

Menneskene var saa himmelglade for Bedraget, hvorfor da ikke unde dem den Lykke? *Mundus vult decipi; ergo decipiatur*. Det var jo endogsaa et Paveord!

I en Krog af Atelieret, rykket helt tilbage mod Væggen, stod et Brystbillede af en smuk, mørk og fyldig Dame, der ligeledes var selskabsklædt. Trods Billedets skjulte Plads var det straks faldet hende i Øjnene; men hun undgik at se derhen, fordi Synet af Damens dybe Nedringethed var hende ubehageligt. Nu havde hun tilmed opdaget, at hun kendte hende. Det var en Fru Merck, gift med en af Byens rige Juvelerere.

„Altsaa Afgørelsen! ... Afgørelsen, Jytte!“ opmuntrede Fætteren hende igen. „Jeg lægger den helt og holdent i din Haand.“

Jytte maatte med Anstrengelse samle sine Tanker for at faa en Ende paa den pinagtige Situation. Paa maa og faa foreslog hun ham at vælge Portrættet med den hvide Arbejdskittel. „Det virker mest hjemligt,“ sagde hun.

„Naa, synes du det!“ kom det lidt misfornøjet. „Synes du virkelig det! ... Men finder du dog ikke, at det andet er mere repræsentativt? Og tror du ikke, at Vilhelmine af den Grund vilde blive nok saa glad for det? Er det egenlig ikke ogsaa det mest veltrufne, hvad Ligheden angaar?“

„Jamen, kære, saa vælg dog det!“ sagde Jytte, der følte sig mere og mere genert af hans Latterlighed. Hun forstod jo godt, at han var lige taabelig forelsket i begge Billederne og kun ulykkelig over, at han maatte nøjes